

თეატრი

საოჯგულ-კვირბო ლიტერატურული და მხატვრობითი გაზეთი.

29 დეკემბერს

გ ა მ ო ო ო ო ო ო ო

№ 19

კვირბო

1885 წელსა.

ფასი „თეატრი“ ს. წლით ხუთი (5) მანეთი, ნახევარ წლით სამი (3) მანეთი, სხვა ვადათ ხელის მოწერა არ მოაღება. ცალკე ნომერი „თეატრი“-სა ღირს სამი შაურა. ხელის მოწერა მიიღება: თბილისში „თეატრი“-ს რედაქციაში და ქუთაისში მმ. ჭილაძეების წიგნის მაღაზიაში. გარეშე მისწავრებათვის ადრესი: Тифлисъ Въ редакція „Театръ“.

საოჯგულ-კვირბო ლიტერატურული და მხატვრობითი გაზეთი

„თეატრი“

მიიღება ხელის მოწერა 1886 წლისათვის

(წელიწადი მეორე)

პროგრამა და სიერცე გაზეთი, „თეატრი“-სა იგივე ღირებდა, რაც 1885 წ. იყო.

„თეატრი“ გამოვა კვირაში ერთხელ, კვირბოთ

ფასი „თეატრი“-სა: წლით როგორც ქალაქის, აგრეთვე გარეშე ხელის მოწერათვის ღირს ხუთი (5) მანეთი ნახევარის წლით—სამი (3) მანეთი სხვა ვადით ხელის მოწერა არ მიიღება.

მომაჯავლ 1886 წლიდან აქამდე წარმოემართა დამოუკიდებელ მონაწილეობას მიიღებს.

ხელის მოწერა მიიღება „თეატრი“-ს რედაქციაში; ადრესი: Тифлисъ. Въ редакцію „Театръ“.

მართული თეატრი

კვარს, 29 დეკემბერს

ქართული დრამატული დასისაგან წარმოდგენილი იქნება:

I

ჭ ა მ ლ ე ტ ი

დანის ზრინცი

ტრაგედია 5 მოქ., თხზ. ვ. შექსპირისა თარგ.,
ა. შურცელაძისა.

ბილეთების ფასი ჩვეულებრივია

დასაწყისი 8 საათზე.

ჰაგლები მართულს სენაზედ.

ღროთა-ვითარების წყალობით მერობიდან გამოტყორცნილმა ცივილიზაციამ ჩვენამდისინაც მოახწია, — კაცობრიობის წაღმა-უკულმა მიმდინარეობას სამი უცვლელი კანონი აქვს, რომელიც ადრე, თუ გვიან აღსრულებაში მოვა და თავისას არ დაჰკარგავს; იგი იღუმლად მოქმედობს და ჯეროვანი ნაყოფი მოაქვს კაცობრიობისთვის, ის იმოდენად ძრიელია, რომ სუსტს კაცს არ შეუძლიან იმასთან ბრძოლა და თუ კიდევ იკისრა, გაბედა იმასთან ბრძოლა, უეჭველია ფერფლათ აქცევს იმის არსებობას. ეს არის ბუნება თავის ძლიერის კანონებით, იმან აღმოა-

ცენა მშენიერი სურათი, რომლის სრული მართველი ნიჭიერებით დაჯილდოებული კაცია. მინც კი კაცობრიობის ისტორიულად მიმდინარეობას ჩაჰკვირვებია, უეჭველია შეამჩნევდა, რომ წარსული კვდება, აწმყო იბადება და მომავალი ცოცხლდება, ხორციელდება, ეს ბუნებითი კანონია და თუ არ ეს შეუღრეკელი მოვლენა, კაცობრიობა ერთს ნაბიჯსაც ვერ გადასდგავს წინ; თუმცა კი ბევრჯერ ისე ხდება, რომ რამოდენიმე ხნობით ცხოვრების ჩარხი ერთს წერტილზედ ჩერდება სხვა და-სხვა მიზეზების გამო, მაგრამ ის კი ყოველად შეუძლებელია, რომ იმის გრძობა მოკვდეს კაცის არსებობაში, მხოლოდ დროთა ვითარებას შეუძლიან იმის დაჩაგვრა, მაგრამ სამუდამოდ კი ვერ მოჰკლავს მასში, რადგანაც ბუნება კაცს კი არ ემორჩილება, ის დაჩეუვლია, რომ მას ემორჩილონ და მეტი ნაწილი ეგრეცა ხდება. ზოგჯერ სრულიად სუსტდება იგი და მაშინვე იწყობა კაცობრიობის გონებითი რეგრესიულად მიმდინარეობა, ხან ერთბაშად იღვიძებ და რეგრესი ნეტარს პროგრესად იცვლება, რომელიც გამალებული მიეღტვის წინ სრულს განვითარებამდის; სადაც გონებითი განვითარებული საზოგადოება, ცხოვრების სიტუბოებაც იქ უნდა ევძებოთ და სადაც ხალხი გონებით დაცემულია, იქ არ შეუძლიან პატიოსნებას ფასი დასდონ, ეს ისეთივე ჭეშმარიტებაა, როგორც დღე დამეზღდ ნათელია. ამის მიზეზში სამი უმთავრესი მოვლენანი არიან, რომელთადაც მთელი კაცობრიობის ბედი და უბედობაა დამოკიდებული: პოლიტიკური, ეკონომიური და სოციალური მდგომარეობანი მთელის ხალხის და აგრეთვე თვითთვის ინდივიდუალისა.

პი მაგალითად ავიღოთ დასავლეთი მეროპა, ისტორიულად ამ რვა ან ცხრა საუკუნეს წინად, რომელსაც დღეს გონებით განვითარებით პირველი ადგილი უჭირავს მთელს კაცობრიობაში. რას აკეთებდა მთელი თექვსმეტი საუკუნე?—რატომ არ შეეძლო იმისთანავე გენიალური პირნი დაებადნა, როგორნიც მეთექვსმეტი საუკუნემ დაჰბადა?—ამის მიზეზნი ბევრნი არიან, მაგრამ ერთი უმთავრესთაგანი სოციალური მდგომარეობაა, ურომლოთაც ცივილიზაციას წინ წასვლა არ შეუძლიან. ცივილიზაციას ისეთი დამოკიდებულება აქვს სოციალურს მდგომარეობასთან, როგორც მონას თავის ბატონთან; მაგრამ აღკრძალული ხილი უფრო გემრიელია, იგი უფრო მეტს ენერგას, ძალ-ღონეს და მესხიერებას იღვამს, რომლის საშუალებითაც ადრე, თუ გვიან თავის პირდაპირ დანიშნულებას ასრულებს. ღიან, როდესაც დასავლეთს მეროპაში კერპ-თაყენის მცემლები შეიმუშენ-

რენ, გაიგეს თავიანთი დანიშნულებანი, გადაათვარიელეს წარსული ცხოვრება კაცობრიობისა, მხოლოდ მაშინ გამოიღვიძეს, მოჰკიდეს ხელი ჭეშმარიტებას, აი მაშინ, მხოლოდ მაშინ იცნეს, რა არის ბუნება და იმისი კანონები, რომლის შედეგი ყოველთვის ცივილიზაციის აღდგინებაა. მეთექვსმეტი საუკუნე ერთი უკეთესთაგანი ებოქაა, არამც თუ მარტო დასავლეთ მეროპიისათვის, არამედ მთელის კაცობრიობისთვისაც, რადგანაც მაშინდელის ნაყოფიერებით მთელი აწმყო საზოგადოება სარგებლობს და აგრეთვე მომავლისთვისაც დიდი ნუგეზია, ესე იგი, ვიდრემდის ქვეყნიერება არსებობს, მეთექვსმეტი საუკუნეს ებოქაც იმისთანა მოგზაური იქნება, რომელსაც უფრო დიდს და ფართო ადგილს მისცემენ, ვიდრე ჩვენი თანამედროვე დამფასებლები. ეს არის ებოქა გენიოსის შექსპირისა, რომელმაც თავის ფილოსოფიურის დრამატიულის სწავლით მთელი კაცობრიობა გადაახალისა და ხელ-ახლად დაჰბადა, რომლის ქადაგება ეხება, არამც თუ კაცობრიობის რომელსამე ნაწილს, არამედ მთელს ხმელეთს და კაცობრიობას, მხოლოდ იმან შეიძლო სრულიად კაცის ბუნების გამოცნობა, რომელიც მთელმა თექვსმეტმა საუკუნემ ვერ გამოიკვლია ის საიდუმლონი, ურომლოთაც კაცს არ შეუძლიან სთქვას, რომ მეც კაცი ვარ და ქვეყანაზე ვსცხოვრებო. იგი გვისხნის კაცის გულს, რომლის სიღრმეობაშიაც ყოველივე ბუნებითს გრძობათ ვკითხულობთ, კაცის ზნეობითს სიმაღლეს, გმირობას, თავისუფალს გრძობას, ამაპრატუნებას, ენებათა ლელვას, სინიდისს, ჭეშმარიტებას, კეთილს და სხვა,—ერთი სიტყვით შენ თვალწინა ხედავ ისეთს პირთ, რომლებსაც შენს გულს უსხნი, მეგობრულად უყურებ და მზადა ხარ სიცოცხლე მოისპო, რომ შენ, მოკლე ჭკუის კაცს, არ შეგიძლიან იმისთანავე გრძობებით აივსო ცარიელი გული, როგორათაც ისინი არიან სავსენი,—ეს ყოველივე მოვლენანი ჩვენთვის მეცხრამეტი საუკუნეში მხოლოდ ოცნებაა და იქნება მხოლოდ მომავალთ შეიძლონ ამთ სულ-გრძელობას დაუახლოვდნენ. ამ გვიანი პირნი თავის დღეში მომავალს არ დაჰკარგავენ. პი მაგალითად ავიღოთ ჰამლეტი, რომელიც მთელ იმის თხზულებებში გმირია; ეს არის მეტად ინტელიგენტნი კაცი, რომელმაც სრულიად იცის თავის თანამედროვე საზოგადოება; ამ პირში ორი უკიდურესობაა: ერთს დროს თქვენ იმას ხედავთ ნაზის გრძობებით მოცულს, როგორათაც თექვსმეტი წლის უმანკო ქალი, ხან სრულიად ჩულივით იქცევა და ზოგჯერ კი, როგორათაც გმირი, რომელიც ებრძობება მთელს კაცობრიობას, რომ სრულიად შეუცვალოს დაცემული ცხოვრების

მიმდინარეობა, იგი დროთა ვითარების წყალობით გარემოებას ემორჩილება, რომ თავის აზრები განახორციელოს, იგი ირონიულად დასცინის კაცობრიობას, ითმენს იმ დრომდე, ეიდრემდის მოსათმენია და ბოლოს, როდესაც მოთმინების ჯაჭვი წყდება, იჩენს თავის ძალას, ღონეს, გამბედაობას, თავის აზრს ახორციელებს და მოწინააღმდეგეთ სამაგიეროს უხდის, თუქ კი თვითონაც იმის მსხვერპლი ხდება; მაგრამ ის მსხვერპლი წმინდაა, როდესაც საუკუნოდ მნიშვნელობას არა ჰკარგავს მთელს განვითარებულს კაცობრიობაში. ღიას, ჰამლეტი წარმომადგენელია მთელის კაცობრიობისა, როგორც მილიამ შექსპირი მთელი ფილოსოფიური დრამატიული თხზულებებისა მით უფრო შესანიშნავია ფილოსოფიური დრამატიული მეცნიერი მილიამ შექსპირი, რომ ყოველივე ის ბუნებითი საიდუმლოებანი, რომელსაც ეხლა ჩვენი თანამედროვე მეცნიერნი იკვლევენ ფილოსოფიურს ტრაქტატებში, იმას ცოცხლად და ნათლად ტრადიციებში აქვს დახატული; რომელს მეცნიერების სფერას აიღებთ, რომ იქ არ იყოს დახატული, მაგალითად: ფსიხოლოგია, ფიზიკა, ანატომია, ანტროპოლოგია, ფილოსოფია, ასტრონომია და სხვა-და-სხვა. ყოველივე მეცნიერების მხარენი მეტად ხელოვნურად არიან დახატულნი. როგორათაც ამ თხზულებებში შეხედებით ხელოვნურად დახატულს კაცს, რომელიც ყოველივე პატიოსნურის ღირსებებით სავსეა, აგრეთვე იმოდენადვე ხელოვნურად და ცოცხლად გვიხატავს რომელიმე სფერის ზნეობით დაცემულს პირს. ჩამოდენათაც პირველი შეგიყვარდება და პატივსაცემს, იმის ტანჯვებით მაკქერალიც იმკვალვები, აგრეთვე იმის ცქერით ჰღელდები, მძულვარებით უყურებ, რომლის მოქმედება სიმდაბლევზედ უშუალოდღისა. აი, მაგალითად ჰამლეტი ავიღოთ, რომელშიაც სხვა-და-სხვა თვისებების ტიპნი არიან დახატულნი, რომლების შუაშიაც შურის ძიება იბადება და ერთი მეორეზედ წინააღმდეგად მოქმედობს. ჩამოდენათაც ჰამლეტი ნამდვილი კაცობრიობის ღირსებებით არის დაჯილდოებული, იმოდენადვე სიმდაბლით იმის ბიძა (მეფე) სავსე, რომელსაც მოშურნეობა, ენებათა ღელვა, დიდების მოპოვება თავის ღვიძლს ძმას აწამლვინებს და ამის შემდეგ სამეფო ტახტს პოულობს...

ა. ჰაგოუკია.

(გაგრძელება იქნება)

ფელტონი

პუბლიკონი N...ს.

პურთხეულ იქმნეს ის დღე, ის წამი, რომელ წამშიაც შენ დაგინახე; ბუღს გამსჭვალულსა უიმედობით ბედის ვარსკვლავად რომ დამესახე, მბადლობ ამ გულში, რომ განაღვიძე წარსულთა წელთა იმედოვნება, რომ დამანახე ჩვენი სიციოცხლე არ არს უმიზნო ამოება.

მბადლობ გრძნობები რომ გამიშმაგე, სისხლი აღძარი, აამღელვარე; რომ გზა მიჩვენე კიდევ ცხოვრების, როგორც მოგზაურს ღამეში მთვარე. მბადლობ ამ გულში კვლავ, რომ აანთე სიყვარულისა წმინდა ღამზარი; რომ ძალი მომეც ღონე მიხდილსა, ამლორძინე დიდი ხნის მკვდარი.

მბადლობ კიდევ, რომ გამაცანი უცხო სურვილებს, უცხო ვნებებსა; ტანჯვას და ოხერას, შფოთიერებას, სისხლისა დუღილს და თვით ცრემლებსა. მსრე სიციოცხლე, ტურფავ, მერწმუნე არ მომწყინდება უკუნისამდე, პიღვეაც გეტყვი: მადლობელი ვარ! მადლობელი ვარ კუბოს კარამდე!

რ. ჯღისუბნეჯი

ვიკონტის ალზრდა

(უიელ ნარიაკისა)

საწყალი მასწავლებელი მიდის მდიდარ ბატონთან, რომელიც გაზეთებში აცხადებდა სურვილს მოეწვია მასწავლებელი თავის თორმეტის წლის შვილისათვის:

— ჩემი შვილი საკმარისად ჩამორჩა უკან, — ამბობს გრაფი.

— ჩვენ ვეცდებით შეუსრულოთ დანაკლისი, და მალეც შეუსრულებთ, თუ ყმაწვილი ნიჭიერია.

— მითომ რატომ არ უნდა იყოს ნიჭიერი? თითქმის წყენის ხმით ეუბნება გრაფი.

— რასაკვირველია, რასაკვირველია, — მშვიდად და წყნარად უბასუხებს მასწავლებელი.

— თქვენ რა უნდა ასწავლოთ ყმაწვილს?

— მე, ბატონო, იმაზედ იქნება დამოკიდებული, თუ რა განზრახვები გაქვთ მომავალში.

— მე არაერთარი განზრახვა არა მაქვს.

— თქვენ უთუოდ გენდომებათ, რომ თქვენმა შეიღმა მიიღოს მეტყველების ბაკალავრის დიპლომი?

— ჰო, მაგრამ ძალიანაც არა.

— ანუ ფილოსოფიისა?

— მჰე, აბა ეგ რა საჭიროა? მე მინდა რომ ჩემმა შეიღმა იცოდეს ის, რაც საჭიროა ცხოვრებაში გართული კაცისათვის, რომელსაც წელიწადში სამასი ათასი თუმანი შემოსავალი აქვს.

— მაგ სიმდიდრესთან, არამც თუ ფილოსოფია, ბევრი სხვა რამეც არ არის საჭირო,

— მეც ვგრე მგონია.

— ცოტა ლათინური?

— არა, ლათინური ბევრი, ძალიან ბევრი... მისი უუწმინდესობა დიდი პატივის მცემელია ჩვენი ოჯახისა.

— ისე, სუბუქად ბერძნული ენა.

— ბერძნულიც საძირკვლიან, ძალიან საძირკვლიანად... მე მყავს უშვილო ბიძა, რომელსაც გატაცებით უყვარს ეს ენა.

— ახალი ენები?

— ჰეელა... ბრაფინიას სურს, რომ ჩვენი შვილი საელჩოში მსახურობდეს.

— მე ვგონებ, რომ ლიტერატურა აუცილებლად საჭირო იქნება?

— ისიც არა ერთი ხალხისა, არამედ ყველასი.

— რაც შეეხება მატემატიკას...

— მეც უსათუოდ; ჩვენისთანა კაცი უნდა იყოს არა უნდა იყოს.

— ღიახ, რასაკვირველია.

— ამასთანავე იქნება ჩემ შეიღს სენ-სორის სკოლაში მოუნდეს შესვლა. ჩვენ გვარს რალაც მიმზიდველობა აქვს ამ სკოლისადმი.

— მაშ თქვენ შეიღს დასჭირდება გეომეტრიის და ალგებრის შესწავლა.

— რასაკვირველია.

— ამასთანავე არ შეიძლება საერთო ცნობებიც არის მინც არ გადაეცე ქიმიდამ, ფიზიკიდამ, ასტრონომიიდან?

— თქვენ დაგავიწყდათ ხატვა.

— მე ეს არის ეხლა უნდა მეთქვა.

— რაც შეეხება მუზიკას, თამაშობას, სამხედრო ვარჯიშობებს, ესენი თქვენ არ შეეხებათ.

— მე ძალიან კარგია, თორემ უნდა გაგიტყუდეთ, რომ მაგ საგნებში მე თვითონ ძალიან სუსტი ვახლავარ.

— ბიზნასტიკის საქმე როგორღა იქნება!

— მე ის მხოლოდ თეორიულად მაქვს შესწავლილი.

— მე არა კმარა... მაგრამ არა უშავს რა; გიმნასტიკას აღარ გამოვეციდები, რადგანაც სხვათრე თქვენ საჩვენო კაცი ყოფილხართ.

— შრიად მოხარული ვახლავარ, გრაფო.

— პირობები ხომ იცით?

— ღიახ, მე იგინი თქვენმა მოურავმა ვაღმომცა.

— თანახმანი ხართ?

— სრულიად.

მქვსი თვის შემდეგ ბრაფი შეხვდება მასწავლებელს; ეს უკანასკნელი დაბლა უკრავს თავს.

— სათქმელი ხომ არა გაქვთ რა ჩემთან?

— ღიახ, გრაფო, მინდა შემოგჩიელოთ რამე.

— მოსწავლეს ხომ არ ემღუროთ?

— არა, ძალიან კმაყოფილი ვახლავარ; ვიკონტი საყვარელი და ნიჭიერი ყმაწვილია.

— მე უფრო კარგი! იქნება მსახურებს უჩივით?

— არა, ბატონო, თქვენ საუკეთესო მსახურები გყავთ.

— იქნება სადილს...

— სადილი მშვენიერია.

— სადგომი ხომ ცუდი არ არის?

— არც სადგომს დავემღურები.

— მაშ საქმე რაში მდგომარეობს?

— საქმე ჯამაგირშია, გრაფო.

— თქვენ ის გეცოტავებად?

— არა, მე ის სასაცილოდ მიმაჩნია.

— იცით რა, მაიჩემის მასწავლებელი ძალიან ღირსეულს კაცი იყო და იღებდა 400 ფრანკს; ჩემი მასწავლებელი, რომელმაც მერე მინისტრობა მიიღო, სჯერდებოდა 600 ფრანკს; თქვენ იღებთ 1200 ფრანკს და კიდევ უკმაყოფილონი ხართ?

— უკმაყოფილო კი არა, მე ვგონებ...

— მე აღრე უნდა მოგეფიქრათ. წინათეე რომ მეტი გეთხოვნათ, უუკველად კიდევ მიიღებდით.

— მაშინ მე არ ვიცოდი...

— რა არ იცოდით?

— არ ვიცოდი, რომ ტონი, თქვენი ცხენის მხედნელი, ათ ჯერ მეტს ჯამაგირს იღებდა, მინამ მე, თქვენი შეიღის აღმზრდელი.

— მე ვგონებ, დიდი განსხვავება არის.

— მეც ვგრე მგონია... განსხვავებია იმაშია, რომ თქვენი ცხენი მიკონტზე გონიერია და ტონი უფრო ადვილად ასწავლის თქვენ ცხენს, ვიდრე მე თქვენ შეილს.

ამ ლაპარაკის შემდეგ მასწავლებელი, რასაკვირველია, დაითხოვეს. სად და როგორ სცხოვრობდა იგი მთელი ათი წელიწადი ეს ჩვენ არ შეგვეცხება. ჩვენთვის მხოლოდ ის არის საჭირო ვიცოდეთ, რომ ათის წლის შემდეგ ეს მასწავლებელი წვერად ამოირჩიეს ნაციონალურ კრებაში, რომელშიაც გრაფიც წვერად იყო.

— მე შეენიშნე, რომ ამ ოთხი წლის განმავლობაში; თქვენ ვერც ერთხელ ვერ მიგიმხრეთ, ვერ მიგაღებინეთ ჩემი აზრები, უთხრა გრაფმა.

— მე უფრო მეტს გეტყვით, გრაფო—უბასუხა მეორე წვერმა. აზრებით ჩვენ ერთმანერთს დავმორღით ამ ათის წლის წინად.

— ბანა თქვენ ძველი პალატის წვერად იყავით? უკაცრავათ კი და მე როგორღაც არ მახსოვხართ.

— მე მადლობა ღმერთს, ძველ პალატაში არა ეყოფილვარ; მხოლოდ იმ დროს მე თქვენ სახლში ვიყავი.

— თქვენ ხუმრობთ?

— არა, მე მქონდა ბედნიერება ეყოფილიყავ თქვენი შეილის მასწავლებელად.

— მართლა? წამოიძახა გრაფმა. ჰო, ჰო, მართალია. მხლა მაგონდებით. თქვენ ის საკვირველი მასწავლებელი ხართ...

— რაციონალური, გრაფ, რაციონალური!

— არა, სწორეთ საკვირველი! მე ეხლაც ამას ვამბობ. თქვენ წახვედით ჩვენგან იმიტომ...

— იმიტომ რომ ტონი, თქვენი ცხენის მხედველი ათჯერ მეტს ჯამაგირს იღებდა, მინამ მე, თქვენი შეილის აღმზრდელი.

— მგრე, მართალია. მე კარგათ მახსოვს. და იცით რა ჩემო კარგო! მაშინაც მე მართალი ვიყავ, თქვენ კი არა! ბნებათ დაგიმტკიცოთ?

— დიდი მადლობელი ვიქნები.

— მაშ აი რას გეტყვით: ჩემმა ცხენმა მილიონამდინ ქონება შემძინა, და იმისი ჩამომავლობა ეხლაც დიდ სარგებლობას მაძლევს. ჩემმა შეილმა კი გაფლანგა თავის დედის ქონება და 500-სი ათასი ფრანკიც ვალი წამოიღო. რას იტყვით თქვენ ამაზე?

— მიტყვი, რომ ახია თქვენზედ. თქვენ ცოტას ხარჯავდით შეილის აღზრდაში, იმიტომაც აი ცული მიმართულებისა გამოსულა.

რ. ჯაჯანაშვილი

„ბლუკუნა“

ლიტერატურული და პოლიტიკური გაზეთი.

გამოდის ყოველ-დღე, ორ-კვირაში ერთხელ

უასი მთელის წლისა ცხრამეტი შური და ორი გროში, სხვა ვადით ხელის მოწერა არ მიიღება.

თბილისი, 29 დეკემბერს.

ბუნების შესწავლა, იგივე კაცობრიობის შესწავლა არის და კაცობრიობის შესწავლა—ბუნების შესწავლაა. მს ასეა, რადგანაც კაცობრიობის მდგომარეობის რიგი და წესი ბუნების უტყუარს კანონზეა დაფუძნებული. ღაგვიდგება გაზაფხული და კმაყოფილი ვართ ჩვენის ბედისა, მოჰყვება ზაფხული და იმისი მწვავი სიციხეები ცოტა არ იყოს შეგვაწუხებენ,—მაგრამ აგერ შემოდგომა დადგა, ზაფხულის ცხარე მზით დასიცხულებს გრილი ნიაგი მოგებერა და გაგვავრილა, ისევე ჩვენ ჩვენს ღონეზედ დავექით, მაგრამ ის კი დაგვავიწყდა, რომ ზამთარი გვიანლოცდება, ზამთარი თავის საშინელი სიცივეებით, თოვლით, ყინვით, — რომ „პიანიცასავით“ ცხვირს გაგვიწითლებს და დაბამბულს სამოსს მოგვანახვინებს. შძლგებთ ამ სიცივეს, უძლგებთ იმიტომ, რომ დარწმუნებული ვართ ამ სიცივეს მშვენიერი გაზაფხული მოჰყვება და ჩვენს სიცივისაგან კანკალსა და ბაბანს სითბოთი დაგვირგვინებს... მართალია ეხლა ზამთარი გვიდგა, მაგრამ დამშვიდდით ბატ. უპალტოენო, უწაღებნო— გაზეთის რეპარტიორებო, კორესპონდენტნო, ქართული თეატრის მსახიობნო და სხ., დამშვიდდით და იმ იმედით იკვებებით, რომ ზამთარს გაზაფხული მოსდებს...

«ჰო, მაგრამ სხვებიც რატომ ჩვენსავით სიცივეით არა ბამბანებენ!»—მიცი წამოიძახებთ და გული მოგივით თქვენს ნუგეშის მცემელზე, იტყვით: ალბად, ის თბილად არიო, სიცივეს წინააღმდეგ კარგად არის შეიარაღებული და იმიტომ არჩენიდა ზის და ჩვენს დარბევაშიაო. მისი ბრალია, მერე? მისი ბრალია, რომ მე ზამთრის წინააღმდეგ საფარად ისეთი

დაბამული პალტო მაცეია, რომ შეიღი ოსმალოს ტყვია ვერ შაატანს და თქვენ კი არ იცით საით მიიღოთ თავი, რომ მსუსხავ ქარს სახე ააცილოთ? მგეც, ბატონებო, თქვენს სისულელეს და ჩვენს სიკვიანეს ამტკიცებს. ჩვენ ზაფხულშივე გვაქვს ნაზრუნი საზამთრო სათბილოებისთვის. თქვენ ჩვენთან უძლური ხართ (ძლიერი რომ იყოთ—პალტოები გექნებოდათ) და ამიტომ გული ბაზით გვესებათ, გშურთ ჩვენი ბედნიერება. თქვენი გულის დასამშვიდებლად, ერთს ჩემის თვალთ ნანახს არაკს მოგახსენებთ...

შეითან-ბაზარში ერთი საწყალი ბებერი მეჯღანე იყო, რომელიც მეთუღუხნებს ჯღანებს უყვარდა ხოლმე. მოკვდა ეს მეჯღანე და იმის შეიღმა მშვენიერი ბაზაზის დუქანი გააღო. ამ ბაზაზის სიკვდილის შემდეგ, იმისმა შეიღმა—მეჯღანეს შეიღის-შეიღმა «ბანკირსკი კანტორა» გახსნა და მილიონები შეიძინა. ამ ბანკირის შეიღმა—მეჯღანეს შეიღის-შეიღის-შეიღმა სულ მიჰფლანგა მამისაგან დარჩენილი საცხორებელი და უღუკმაპუროდ დაჰყარა ცოლ-შვილი. ამ ფლანგიას შვილი—მეჯღანეს შეიღის-შეიღის-შეიღის-შვილი მიკიტანს მიეზარა დახლიდრათ და გროზი-გროზობით ზოლოს თითონ გახსნა სამიკიტნო. ამ მიკიტნის შეიღმა—მეჯღანეს შეიღის-შეიღის-შეიღის-შვილის-შვილის-შვილი მამის ნარჩენი ფულებით ფორათები აიღო და ბლომა ფულები მოიგო. ამ ფორათების შეიღმა—მეჯღანეს შეიღის-შეიღის-შეიღის-შვილის-შეიღის-შვილი სულ გაჰფლანგა მამის მოგებული ფულები და ერთადერთი შეიღი უნუგეშოდ დასტოვა. ეს მეორე ფლანგიას შეიღი—მეჯღანეს შეიღის-შეიღის-შეიღის-შვილის-შვილის-შვილი მეწვე-რიმალესთან დადგა შეგირდით... და ასე დაუსრულვლივ.

ახლა რა? ახლა ისაო, რომ მილიონერებს რომ ფული არ დაეხარჯათ, იმათს შეიღებს მეწვერი-მალესთან და მიკიტანთან წასვლა არ მოუწოდებოდათ. მაგრამ ესეც ბუნების წესზე გახლდათ: გაზაფხული—ზაფხული—შემოდგომა—ზამთარი—გაზაფხული—ზაფხული... და სხ.

თქვენ რომ ზაფხულშივე გეზრუნათ, ზამთარში სიცივით არ იბაზანებდით. ღამიჯერეთ, ნურავისზე ნუ მოგდით გული და მოთმინებით მოელოდეთ გაზაფხულს. ეს ყველა უპარტოებსა და უწადობებს გავეთილად გკონდეთ და მომავალშიაც აგრე ჰქუას ნუ წააგებთ...

ისმინეთ და იგულისხმეთ!

ლოთუჩი მუსთაზადი

ლოთიანსა ლოთურობა უმტკიცებს,
მაჰმადიანს თავის რჯულის სიმტკიცე...
მე დღეს ცოტა მოუკუპრავს კახური
ბარდავასხი, თქვენი მონა, მსახური.

მე, ძმებოჯან, მაჰმადს არ ვემონები,
შარბათს არ ვსვამ, არ მწამს მათი მოღები,
ოც-და-ათი ცოლი, შეიღი, ქალები,—
მაზის ჩამდგმელს ნოეს ვენაცუალები.

ძრისტიანო, ჩემთან ერთად ყანწები
აივსეთ და სხვებს შესძახეთ ბრანწები,
თუ არა და თავები მოიპარსეთ
ჩვენ--ქართველებს მოგეშორდით, წადით სპარსეთს.

მე, მუნდრეკ, ცხვირები რას დაუშვით,
ცას შეხედეთ, ჰოპოპები აუშვით.
მაი, ვაი! ლოთებს და მწუხარება?
შჰ, იმათი სული და აღსარება...

მაპატივეთ, მე დღეს ცოტა ლოთურად
ბადავკარი, შემინდეთ ქართველურად;
სუტუნებჯან, ნურც თქვენ გამებუტებით
მუალებით, ტურნიურებით, მუჭტებით!

ახალი ამბები

— როგორც გავიგეთ, «თავდაზნაურების ბანკს» სურვილი აქვსო, არწრუნისეული თეატრის დარბაზი გადაიდოსო, რადგანაც ქართული დასი ჩივის, რომ ხალხი ბევრი მოდის და ალაგი კი არა ჰკმარითო.

— «თავდაზნაურების სკოლას» გამოუცხადებია მოსწავლეთათვის, რომ მომავალს წელს ახალი—მეხუთე კლასი აღარ გაიხსნებაო. ჩვენ დიდად მოხარულნი ვართ, რადგანაც ორს წელიწადს ერთს კლასში ნამყოფს მოსწავლეებს უფრო კარგად ეცოდინებათ და უფრო მაგრად გაუჯდებთ კუა-გონებაში მეოთხე კლასის გაკვეთილები.

— «წერაკითხვის გამავრცელებელს საზოგადოებას» რუსეთიდან სხვა-და-სხვა გვარი ტიკინები დაუბარებია, რომელიც სახალწლოდ თბილისის ბავშვებს უნდა დაურიგონო: კატები, ძაღლები, მაიმუნები და სხვ. რასაკვირველია, წმინდა პედაგოგიურის აზრით ერთის

მხრით და მეორეს მხრითაც, დროს გასატარებლად რომ საქმე ხელში ჰქონდეთო.

მხლანდელი სიუჟარული

(მოთხრობა)

ალექსანდრე ივანეს ძე სერივადეს მობეზრდა თბილისში ყოფნა და მუთაისისკენ გაემგზავრა. მატარებელი, რომელშიაც ყმაწვილი კაცი იჯდა, იმის გარდა იმყოფებოდა ერთი ქალი. მს იყო მომხიბლველის სიტურფისა, ნაზი ცხვირი, მარგალიტით კბილები, კუპრივით თვალები, ალის ფერი ტუჩები, აბრეშუმით თმები და სხვა და სხვა და სხვა... ბაკეთებული ჰქონდა ნახევარ არშინ სამ ვერშოკიანი ტიურნური, კორსეტი ძალზედ მოკეპირა და სტამბოლის მარმარილოს მგზავს ყელზედ, ბროლის ღაბაბზედ შემონხვეული ჰქონდა ბუა (ეს ის ბუა არ გეგონათ ჩვენს სოფლებში ყმაწვილებს რომ აშინებენ ხოლმე), რომლის ორი კული პატარა, კიკნა, ფლავის კოვზის ტოლა ფეფებს ნაზად ეარშიყებოდენ და ეთამაშებოდენ... შველა ამას დაუმატეთ ვერ-უმარილით მოთხუზ... ტფუ! კეკლუცად მოღესილი ღაწვები და დარწმუნდებით, რომ საკვირველი არ არის, თუ სერივადეს სიყვარულის ჰოპოპები აუფრინდა და აინთო, აინთო როგორც გოგირდის სპიკა უ-იმ მყრალ სუნოდ, რასაკვირველია. სოტა დაფიქრების და მოაზრების შემდეგ, რომლითაც ჰამლეტურად გადაწყვიტა «სიცოცხლე თუ სიკვდილი», გადასჭრა ასკიკ ქიკდებოდა და აქიკიკებინა თავისი გრძნო... ჰოპოპების ამშლელი, ტენის და ფენების ამძგერი.

— საშინლადა ცივა! ღაიწყო მან.

შავ-გერემანმა ხმა არ გასცა.

— საკვირველია, არა ჩუმდებოდა ალექსანდრე, — თქვენს საზოგადოებაში და ასეთი სიცივე.

შავ-გერემანი მღუმარეობდა.

— რა მოგივიდათ, დამუნჯდით, თუ რა არის?

შეფხუკიანდა სერივადე (იმერელი გახლდათ).

— თავი დამანებეთ, თორემ კონდუქტორთან გიჩივლებთ! ჯორის ტლინკებით დააყარა შავ-გერემანმა.

— არა, მუნჯი არა ყოფილა! თითქოს გაეხარდა სერივადეს. — სრულიადაც არა ყოფილა მუნჯი!.. საამო მოლიკლიკე ენა ჰქონია! საშინლად მიყვარს მაგ-გვარი ენა... ღმერთს გეფიცებით!..

შენობმა გაიცინა.

— და მასთან მხიარულიც! შენიშნა ყმაწვილმა კაცმა. ზარისავით წვრილი, წკრიალა, სასიამოვნო

ხმა ჰქონია, ღიმილი, ერთი მისი ღიმილი მთელი სა-მოთხეა; იმისი კბილები? სიცილი? ო, სიცილი, თითქოს წვიმიანის დღის შემდეგ ცა მოიწმინდაო.

— მხიარული ბრძანებულხართ! სიცილში ჩაურთო შავ-გერემანმა.

— მხიარულზედ უმხიარულესი გახლავართ!.. ღა-მიჯერეთ, რომ ჩემთან ვერც-კი გაიგებთ, ისე იმგზავრებთ!..

— შორს მიემგზავრებით?

— როგორ გითხრათ? შეიძლება შორსაც და ახლოსაც, მე ისეთს ადგილს ვეძებ, სადაც ორს ადამიანს ერთად უზრუნველად და მხიარულად შეეძლოთ ცხოვრება.

— არა მჯერა, მაგისთანა ადგილები არა არსებობენ. უზრუნველად და მხიარულად ცხოვრება მხოლოდ სამთ შეუძლიანთ, ამ უკანასკნელს დროს ეს ძუძუ-მწოვარა ბავშვებმაც-კი იციან...

— წავიდეთ ერთად და ჩემი სიტყვების სიმართლეს დამიმტკიცებთ.

— როგორ მიბედავთ, მოწყალეო ხელმწიფე!

— რა ექნა, თუ კი, მიყვარხართ, ისე მიყვარხართ, რომ გაგიყვებული ვარ თქვენგან, აღარ ვიცი რა ექნა, სად წავიდე და როგორ მაიქცევ; თქვენთვის ყოველ-გვარს მსხვერპლზე მზადა ვარ!..

— რა ჩქარი ჰყოფილხართ!

— ასრეც უნდა! ამ პრაქტიკულს საუკუნეში არას დროს არ უნდა დიდიწყოს კაცმა მშვენიერი ინგლისური ანდაზა: „times is money“, რომელიც თარგმანში იმას ნიშნავს, რომ დრო ფულიაო.

— მართალს ამბობთ, მაშ გულ-გახსნით გელაპარაკებით. მე ქმარს გავყვარე და მეორესთან მივდიოდი ბათუმში. მხედველობაში სხვებიც ბევრნი მყვანან, მაგრამ გამარჯვებაზე ნამდვილად დარწმუნებული არა ვარ. ნინო მქვიან სახელად, გვარის ცოდნა თქვენთვის საჭირო არ არის. დასასრულ გეტყვი, რომ მომწონხართ. მხლა თქვენი რიგია, სთქვით ვინა ხართ და ან რა შეძლებითა სარგებლობთ.

— მე მქვიან ალექსანდრე ივანეს ძე სერივადე, მამის ხარჯზედა ესცხოვრებ.

— მამა-თქვენი მდიდარია.

— ჩვენთვის სამყოფი აქვს.

— ჩემი საკუთარი საჭიროებისთვის წელიწადში სამასი თუმნის მოცემა შეგიძლიანთ?

— ბრა... მაღლა აფრინდით.

— მაშ რალას ამბობდით, რომ თქვენთვის ყოველ-გვარს მსხვერპლზე მზადა ვარო?

— სულ ერთა, თქვენ ხომ მაინც არ დაიჯერეთ.

- არც ორასზე ხართ თანახმა?
- არა.
- მაშ თქვენი უკანასკნელი სიტყვა რა არის? საჩქაროდ გამოიკითხა ნინომ.
- ესი თუმანი და არც ერთი გროში მეტი.
- არც ძალიან იქვიანებთ?
- არა.
- მაშ ეგრე, ას ორმოც-და-ათი თუმანი იყოს.
- არ შემოიღიან.

მატარებელი გაჩერდა. ცვრივადეს წასვლა უნდა.

— ძარგია, თანახმა ვარ.

ისინი პლატფორმაზე გადმოვიდნენ და ცოტა მოლაპარაკების შემდეგ შუთაისში წასვლა მეტად ჩასთვალეს და ისევ თბილისში დაბრუნდნენ.

ა—ახ!

ჩვენებური აბჯამი

◆ გამოვიდა და ისყიდება ყველა წიგნის მაღაზიაში პ. მოჩუბარაძის მოთხოვნა „მოდღარი“ წიგნი სუფთად არის გამოცემული, მაგრამ ფასი—1 მანეთი წიგნის შესაფერად მეტად დიდია დანიშნული.

◆ გამოვიდა ახალი გამოცემა „მაჯანა“ ნ. ლომათურისა და ისყიდება შრ. ჩარკვიანის წიგნის მაღაზიაში. ფასი სამი შაური

◆ ბორიღამა გვეწერენ, რომ იქ ამ დღესასწაულებში საქალებო გიმნაზიის სასარგებლოდ ქართული სცენის მოყვარენი წარმოდგენის გამართვას აპირებენო.

ნ ა რ ე კ ი

ხალხური ლექსები

(ქართლში შეკრებილი სოსიკოსგან)

თელი მივიგავს მაყვალსა,
 წამწამი ვარდის წალამსა,
 თუ რომ ვიშოვნი შენს თავს,
 ქვინს არ მივსცემ სალამსა.

დიდმა ლიანებმა-პატარას
 შერთოს გადახვია ხელი:
 „ბორამდინ ერთად ვიაროთ,
 შენ ძმობილი იყავ ჩემი,
 შენ შამთური წამოიდე,
 მე სამწვადე მომაქვს ბევრი;
 სამი ქართველი დავახრჩევ,
 ახლა სომხებს მივჰყავ ხელი.“

არ ვიცი, მზეო, შენი
 ნახვა დაგვიძვირდებოდა
 და მოყვარე ყველა ერთად
 ასე აგვიტირდებოდა.

სად მოიცალა ი ლმერთმა
 შენი თვალ-წარბის წერათა,
 ან რით შეგამყო ვეგითი,
 ან რათ დასწერა ხელათა?

ჰველა ბროლი-მარგალიტი
 აღმასიდან გაითლება,
 შე ლაჩარო, ჩემო მტერო,
 შენთან ომი რა იქნება?
 მე რომ მინდორზედ გამოვალ,
 ბული მაშინ გაიშლება,
 შევარდნულათ შემოგიტყე,
 სული შიშით გაგიფთხება.

ბოგო, მაგ შენსა სიყვარულს
 შემომითვალე, რა უყო,
 წამოვიკილო საბლითა?
 რომ ვერ ვატარო, რა უყო?

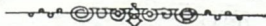
მთასა თოვლი უთოვლია,
 ბარსა დაუბარებია;
 ძალო, დედას შენი თავი
 ჩემთვის ჩაუბარებია.

მაჟკაცსა გული რკინისა,
 ხანჯალი თუნდა ხისაო;
 მტრებსა უწყვეტდეს სინსილას,
 მოყვრებს უწყვედეს ლხინსაო.

მჰე! სესია, სესია,
 ხმალი ვერ გაგიღოსია;
 შენ ეგრე მყუდროთ წამოდი,
 მე ქალა-ქულა ტყეშია.
 მტრის ბელადს წამოვეწე
 იმ ქალა ეკლიანშია,
 დაუჩოქე და ვესროლე,
 მოვარტყი ძარჯენი ბეჭშია.

ამილახერიანთ ბიჰს გეცხარ,
 შენ ქალაქუნა ფხვენელო,
 მტრს ვერ დაუხვდი გულადათ,
 შენ გვარის შემარცხვენელო.

ამ ბატონიანთ ყმობითა,
 შექილი ვერ დაეღვი გოდრითა.
 პერცა ეხან, ვერცა მოთესე,
 პერც კალო ვლეწე მოზვრითა.

Годовая цѣна „АГБЮРА“ 3 рубли, за полгода 2 руб.,
отдѣльные номера 50 коп.

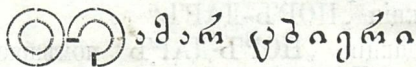
Адресъ: Тифлисъ, Редакція „АБГЮРЪ“ а изъ заграницы.
Tifflis (Caucase) Rédaction du journal „Agbur“

Редакторъ-издатель Г. Я. Казаріанъ.

იბეჭდება და ჩქარა გამოვა

ათხ - მაქმედებისანი ისტორიული ღრამა

თხზ. თ. აკ. წამოთლისა

რადგანაც ეს ღრამა დაიბეჭდება ორასი
ეგზემპლარის არა უმეტეს, ამიტომ საყოველ-
თაოდ ვაცხადებთ, რომ ამ თავიდე ხელის-
მოწერის მსურველს შეუძლიან მიჰმართოს
«თეატრის» რედაქციას.

ფასი ათი შაური

ს ტ ა მ ბ ა

მელიქიშვილისა.

თფილისში—სასახლის ქუჩ., არწრუნისეულ ქარ-
ვასლანში, ქართული თეატრის ქვემო სათაულში.

იღებს უოგელ გვარს სასტამბო საქმიებს საბე-
ჭდავთ: გავსეთებს, წიგნებს, ბროშურებს, აგროთ-
ვე უოგელ-გვარ ბლანკებს, კვიტანციებს, სხოტებს,
განცხადებებს, აფიშებს, პირობებს და სსუ.

სისუფთავსე და აღნიშნულ დროსე საქმ.ს
შესრულებასე სტამბა პირობას აძლევს საქმის
მომტანთ.

სტამბა გისრულობს კორექტურის გასწორებას
და ბროშურების ტაკეთებას, უკეთუ შეაკასს
მომტენი ისურვებეს.

ОТКРЫТА ПОДПИСКА НА ЕЖЕДНЕВНУЮ ЛИТЕРАТУРНО-ПОЛИТИЧЕСКУЮ ГАЗЕТУ

„КАВКАЗЪ“

на 1886 годъ (41-й годъ изданія)

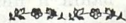
Въ 1886 году газета „КАВКАЗЪ“ будетъ выходить
по прежней программѣ и подъ прежнею редакцію еже-
дневно не исключая и понедѣльниковъ.

ПОДПИСНАЯ ЦѢНА

съ доставкою въ Тифлисъ. СЪ ПЕРЕСЫЛКОЮ

	по Имперіи	по почтовому союзу
На годъ . . .	11 р. 50 к.	13 р. . . . . 18 р. 40 к.
„ полугода. .	6 р. — „	7 р. . . . . 10 р. — „
„ 3 мѣсяца. .	3 р. 50 „	4 р. . . . . 6 р. — „
„ 1 мѣсяць. .	р. 50 к.	2 р. . . . . 1 р. — „

Подписка принимается исключительно въ Конторѣ редакціи. Тиф-
лисъ, уголъ Головинскаго проспекта и Бяратинской улицы. Домъ
Ротинава. Для иногород. адресовать: Тифлисъ. Въ Редакцію газеты
„КАВКАЗЪ“.

ნამდვილის კასურას ღვინის მოყვარე-
თათვის!

სარდაფი კახურის ღვინების თავად
ზაქარია რევაზის ძე

გაყავშილისა

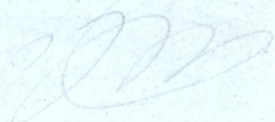
ქვეს პატრიე აუწყოს თბილისის საზო-
გადობას, რომ 1886 წლის, იანვრის
1-ლიდგან გახსნის სარდაფს მიხაილოვის
ქუჩაზედ, მარანტოვის ძეგლის პირ-და-პირ,
ნარიმანოვის სახლში, № 20/9.

(3—1)

ნარევი

	გვერდი	ნარევი	გვერდი	გვერდი
ქუთაისიდან. ქუთათური მემა-		ძველი გაზეთიდან 41, 51, 94,	138	შექსპირის საფლავი 38
ტიანესი	56	როდის არის კაცი ბედნიერი .	78	ზემო ნაწილი ქუთაისის ქალაქი-
ფოთიდან. ბ. კ.--სა.	103	როდისა ვართ ბედნიერი	87	სა რიონის ნაპირებზე 43
ქუთაისიდან. * * -ისა	114	სპარსული აფორიზმები	88	ტყე. ირემი წყაროზედ მიმავალი. 65
ჩინატურიდან. შუბნელისა	122	როდის არის კაცი უბედური.		დჟონტონ სეიფთი 69
		პინ—დარ—სა	104	კლდის წყარო 71
სურათებზე		ჩვენ პუბლიცისტებს. სანდრუა		
შოთა რუსთაველი	14	ბიჭისა	124	თ. ალექსანდრე ქავჭავაძე (ცალ-
ვიქტორ ჰიუგო	—	აფორიზმები, ანექდოტები და		კე ფურცლად, № 11)
მიჯაჭვული პრომეთეოსი	24	პრაქტიკული რჩევანი	176	თ. აკაკი წერეთელი (ცალკე
დჟონტონ სეიფტი	79	ხალხური ლექსები	184	ფურცლად № 13)
თ. ალექსანდრე გარსევანის ძე				თ. ილია ქავჭავაძე (ცალკე ფურ-
ქავჭავაძე	106	სურათება		ცლად № 16)
აკაკის სურათზე	117	შოთა რუსთაველი	2	სერგეი მესხი (ცალკე ფურცლად
სერგეი მესხი	170	ვიქტორ ჰიუგო	9	№ 18)
		მოლიერი	17	<i>ილია ჩხეიძე № 11</i>
ჩვენებური ამბები		მიჯაჭვული პრომეთეოსი	20	<i>ვახუშტი ჰიუგო № 10</i>
ჩვენებური ამბები 12, 25, 41, 51, 59,		გლენის ოჯახიდან	27	
68, 71, 123, 137, 176, 184.		სალამო ტყეში	31	
		შექსპირი	35	

45
 40
 50

 115

ვეკიასთი
 11 სთხვევა

საყოველ-კვირბო ლიტერატურული და მსატკობითი გაზეთი

„თეატრი“

მიაღება ხელის მოწერა 1886 წლისათვის

(წელიწადი მმოგა)

გარდა ზირ-და-ზირი თავის დანიშნულებისა, ე. ი. ადგილობრივი თეატრების. (განსაკუთრებით ქართული) მდგომარეობის დაწვრილებით აღწერისა, „თეატრი“ თავს ადევნებს კიდევ ჩვენ ლიტერატურასაც. დრო გამოშვებით „თეატრ“-ში შეიტყველი ნასაკს მოთხრობებს, ლექსებს და ბუფებს სხვა-და-სხვა, ჩვენი შეიტყველთათვის, საყურადღებო ამბებს. საზოგადოთ ზროგანძა „თეატრისა“ შემდეგია:

ა. მოწინავე წერილები.

ბ. ზიესებისა და წარმოდგენების რეცენზიები.

გ. კრიტიკა და ბიბლიოგრაფია.

დ. კორესპონდენციები და ყოველ-გვარი ცნობები გარეშე ქალაქებიდან.

ე. გამოჩენილ ზირთა ბიოგრაფიული წერილები ძაძის სურათებით.

ვ. თეატრები: ქართული, რუსული, სომხური და სს.

ზ. ფელტონი: თეატრის შესახებ. სცენება, დრამატოულა თხზულებანი. ლექსები, სამდერადი კუბლეტები, რამანები, მოთხრობანი, ამბება, მოგონებანი და სხვ.

წ. ანექდოტები, გამოცანები, რეზუსები. შიარები და სხვ.

თ. ყოველ-გვარი ცნობანი და განცხადებანი.

ჩვენ ლიტერატურაში გამოჩენილ მოღვაწეთ „თეატრს“ აღუთქვეს თავიანთი მონაწილეობა.

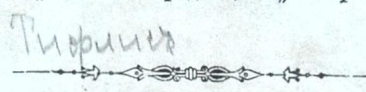
თ. აკ. წამართალი დამოუკიდებელ მონაწილეობას მიიღებს.

ამ 1886 წლიდან ჩვენი ხელის მომწერლები მიიღებენ სხვათა შორის შემდეგ სურათებს:

1 გრ. ობბელანსი	}	7 ნ. ნიკოლაძე
2 გ. ერისთავი		8 ვასტ. ობბელანსი
3 გრ. რჩეულაოვი		9 ბარბ. ჯორჯაძისა
4 ლ. ანდასიანი		10 საბა-სულსან ობბელანსი
5 ალექ. ობბელანსი		11 დიმიტრი ეაფიანსი
6 გაბრ. სუნდუკიანსი.		12 გრ. ანწრწნი

„თეატრი“ გამოვა კვირაში ერთხელ. კვირათობით ფასი „თეატრისა“-სა წლით, როგორც ქალაქის, აგრეთვე გარეშე ხელის მომწერთათვის ღირს ხუთი (5) მანეთი; ნასკვარის წლით—სამა (3) მანეთი; სხვა კადით ხელის მოწერა არ მიიღება. ცალკე ნომერი ღირს სამი შუხრა.

ხელის მოწერა მიიღება: თბილისში მხოლოდ „თეატრისა“-ს რედაქციაში; ქუთაისში—მმ. ჭილაძეების წიგნის მაღასიაში. გარეშე მცხოვრებთათვის ადრესი: Тифлисъ. Въ редакцію „Театръ“.

၈၃၉၁
၁၈၈၅